

просто, ако при своитѣ разсждения изхождаме отъ гледището на класовитѣ противорѣчия въ сѣврѣмненото общество и забодемъ „анатомическия ножъ“ въ корпу-са на модерната наука.

Цѣлата буржуазна философия прѣди Революцията не говорѣше, или много малко говорѣше за безкористно наслаждение въ изкуството. Прѣзъ медовия мѣсецъ тя бѣше по-щедра и гледаше на изкуството по-сериозно, гледаше на него сжщо така сериозно, както и на публицистиката. Изкуството за нея бѣше източникъ за наслада, несъмнѣнно, но и източникъ за добиване повече образователни елементи.

Това до врѣме.

Сирѣчь, дотогава, докогато социалнитѣ агрегати се бѣха избѣркали прѣзъ врѣме на Революцията и не се знаеше ни кой пие, ни кой плаща.

Сирѣчь, докато се започна новата класова дифференциация въ обществото. Но отъ този моментъ нататкъ, и най-много, откато новата културна и политическа сила — сѣврѣмненитѣ илоти, се откъснаха отъ старата революционна класа, която зае мѣстото на феодалната, цѣлата наука се прѣвърна съ главата на долу —, и теорията „изкуство за самото изкуство“, изкуство, което да е източникъ на безкористното наслаждение и др. п., стана теория модерно отъ гледището на старитѣ политически сили, но реакционна отъ гледището на новитѣ.

Въ това се състои сжщността и на цѣлата проблема.

Но, както знаемъ, рускитѣ учители на Ботйова се спираха на явления, които трѣбваше да се обяснатъ, безъ да ги обяснатъ така, както въ тѣхно врѣме и по-сетиѣ ги обясни новата материалистическа философия. По въпросътъ за изкуството тѣ изказаха много зрѣли, цѣнни мисли и, главно, по въпросътъ за значението на изкуството, които съставляватъ тѣхната